

[Einer-Jensen.]

giver og arbejder enes om afvigelse herfra — gives i sammenhæng i tiden mellem 2. maj og 30. september.“

Dette tidsrum er den „ferieperiode“, som har været gældende i adskillige år, og dermed er det fastlagt, at de 2 ugers ferie skal falde indenfor dette tidsrum. Hertil følger den højtærede minister altså, og deri følger han det mindretal, jeg allerede har nævnt: „medmindre arbejdsgiver og arbejder enes om en afvigelse herfra.“

Jeg kan sige til den højtærede minister, at mit parti vil ikke medvirke til, at en sådan bestemmelse kommer ind. Tværtimod, det vi ønsker, er at lovfæste, at det er en regel, der ikke kan afviges fra. Dette forslag vil jo betyde, at det bliver de enkelte arbejdere og arbejdsgivere, der, hvis området ikke er dækket af overenskomster, træffer aftale om, hvornår ferien skal holdes, d. v. s. det er en fuldstændig gennemhulning af det, der har været afgørende i sin tid, nemlig at det skulle være sommerferie. Vi vil til det sidste modsætte os, at der kommer en sådan bestemmelse ind, og at der i det hele taget gennem loven bliver mulighed for at træffe sådanne personlige aftaler.

Kommer man længere ned i paragraffen, vil det ses, at der sker en yderligere forringelse, hvor der står:

„Iøvrigt fastsættes tidspunktet for ferien af arbejdsgiveren, men denne skal give arbejderen underretning herom senest en måned før feriens påbegyndelse, medmindre særlige omstændigheder hindrer dette. I sæsonfag som byggefag, teglværksindustri o. lign., hvor arbejdet kulminerer indenfor tiden 2. maj—30. september kan arbejdsgiveren fastsætte ferien således, at kun den ene uge gives i sammenhæng indenfor dette tidsrum og resten af ferien i sammenhæng udenfor.“

Det er det mindretal, jeg nævnte i begyndelsen af min tale, her er imødekomet, men jeg synes, at den højtærede minister ganske har set bort fra, at det store flertal af dette mindretal repræsenterer arbejdsgiverforeningen, og arbejdsgiverforeningen har efter min formening forladt dette standpunkt. Ved de forhandlinger, der har været i foråret om ferien, har dette spørgsmål ikke været rejst. De nåede til en udvidelse af ferien, og hverken indenfor de enkelte fag eller indenfor hovedorgani-

sationerne er der en eneste, der har søgt at ændre eller stillet forslag om at ændre det nu bestående forhold med 12 dages sommerferie i tiden fra 2. maj til 30. september.

Jeg må hævde og vil gå ud fra, at ministeren og jeg er enige om, at der i denne lov til slut må en bestemmelse ind om, at man ikke ændrer i de bestående forhold, hverken den overenskomstmæssige eller de særlige aftaler om, hvorledes man lægger ferien og hvorledes indbetalingen af feriegodtgørelsen skal være. Det er klart, at hvis man fik indført en bestemmelse som den omtalte i loven, var det en opfordring til at skabe strid om dette spørgsmål. Jeg kan nævne, at byggefagenes sammenslutning, der omfatter mere end 100 000 bygningsarbejdere, har holdt møde, straks da de blev bekendt med forslaget, og vedtaget en meget skarp protest mod forsøget på at berøve dem retten til ligesom, som de skriver, alle andre i landet at kunne holde 12 dages sommerferie sammen med deres familie. De gør opmærksom på, at adskillige af byggefagene i overensstemmelse med de overenskomster, de har afsluttet i 1952, har opnået feriebestemmelser med særlige ferieordninger, uden at der ved nogen af disse forhandlinger med de modstående arbejdsgiverorganisationer, som de skriver, har været modkrav fra arbejdsgivernes side om at ændre den bestående bestemmelse om lægning af de 12 dage i sommertiden. De føjer til: endvidere ønsker vi at påpege, at en sådan undtagelsesstilling for disse arbejdere vil gøre det meget vanskeligt, endnu vanskeligere end det er i dag, at få unge mennesker til at gå i lære i disse fag. De foreliggende kendsgerninger viser, at fagene ikke er særlig tillokkende for lærlinge, og hvis man nu går til at forringe forholdene yderligere, kan det kun medføre, at tilgangen til fagene formindskes. Og der er vel ingen af os, der er i tvivl om, hvad dette betyder. Vi er i forvejen underforsynet i visse fag indenfor bygningsindustrien, og at bære ved til, at dette øges, synes jeg er helt urimeligt.

Jeg vil iøvrigt gøre nogle bemærkninger om spørgsmålet sæsonfag. Hvad er sæsonfag? Der nævnes f. eks. teglværksindustrien. Ja, men hvorfor er teglværksindustrien et sæsonfag? Der findes jo teglværker herhjemme, de, der er moderniseret, som er helårsteglværker. Altså, teglværksindustrien